

det glæder mig, thi saa behøver jeg ikke at tage min lille Bog frem, det er saa kjædeligt. Den ærede Ordfører har altsaa tidligere været saa god at indrømme, at det maatte være kommende Rigsdages Sag at afgjøre, hvorvidt de med Hensyn til Kjøbenhavns Befæstning maatte vilde vedtage Noget, som det nuværende Folkething anser det for at være saa urimeligt at gaa ind paa. Men hvorfor da gennem en Dagsorden lænkebinde Medlemmers Anskuelse for en kommende Tid? Er det dog ikke at gjøre Sagen saa vanskelig som mulig og at gjøre det vanskeligere og vanskeligere at komme ind paa en anden Ordning? Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Enkeltighederne af Forsvarsspørgsmaalet. Jeg har udtalt mig saa ofte derom, at jeg tror, at Ingen kan være i Tvivl om, hvad jeg anser for det Bedste, og jeg skal derfor hverken gaa ind paa Flertallets Anskuelser eller paa en Kritik af Mindretallets Anskuelser, thi mine tidligere Udtalelser ville tilstrækkelig vise, hvad jeg sympathiserer med. Derfor det er Flertallets alvorlige Villie at komme til en Forstaelse om Forsvarsspørgsmaalets Ordning — og det siger Flertallet jo, at det er, hvad jeg heller ikke skal tillade mig at drage i Tvivl — var der da ikke en anden Vej at gaa, og laa da ikke den Tanke nær at faae nebsat en blandet Kommission af Civile og Militære til at tage Spørgsmaalet under Overveielse? Her, hvor det dreier sig om Afgjørelsen af finansielle, politiske og militære Spørgsmaal, vilde jeg finde det lige saa naturligt at nebsætte en Kommission — og det burde man efter min Mening have begyndt med — som jeg fandt det unaturligt, da man i 1866 nebsatte en blandet Kommission til at tage rent militære Spørgsmaal under Overveielse. Men ogsaa denne Vej lukker man for sig; thi at nebsætte en Kommission vil ikke frugte det Ringeste, naar Dagsordenen er vedtagen; thi de Herrer have da paa Forhaand bundet sig til en Afgjørelse, der gjør en Kommissions Virksomhed resultatløs. At jeg ikke kan stemme for Flertallets Dagsorden er maaste overflødig at bemærke. Dette er altsaa — som der staar saa skjønt i Begyndelsen af Betænkningen — Frugten af fire Mars Forhandling. Vi ere ikke komne et Skridt videre, og jeg tillader mig at tro, at naar de Herrer vedtage denne Dagsorden, saa have de bragt Sagen et Skridt mere ud i et Ufjøre, i alt Fald ser jeg ikke rettere, og jeg havde nær sagt, at forsaavidt vilde jeg ønske, at Flertallet kom til Magten, for at det selv kunde faae Leilighed til at forsøge at gennemføre

den Plan, der er udtrykt i Dagsordenen. Men mine Herrer, imedens vi forhandle uden at komme til noget Resultat, er maaste den Tid gaet, som vi kunde have haft Leilighed til at benytte. Det er en Gang sagt af det ærede Medlem for Kolding (Berg), at hvis det kom til Krig, saa vilde vi glemme al Uenighed og staa som et enigt Folk; men naar vi saa bleve enige, saa kunde det hælde, at denne Enighed kom for sent. Det kan være, at man en Gang, naar man tænker tilbage paa, hvad der nu sker, vil beklage den tabte Tid, men da er det forsilbe.

Sagb: Naar man gennemlæser Procedurer, navnlig for Underretter, vil man ofte se, at der er en vis Art af Sagførere, som naar de procedere, i Stedet for at søge at klare Retsspørgsmaalet, bruge den Kraft, gennem spidsfindige Lovfortolkninger eller ved at underlægge deres Modstander forskellige Anskuelser og Meninger, som denne ikke har tænkt at lægge i sine Udtryk, at forvirre Sagen saaledes, at der skal overordentlig Skarpfindighed til for at fastholde, hvad der er Retsspørgsmaalet i den. Jeg tror, at man i Almindelighed falder denne Maade at procedere paa — ja jeg veed ikke om det er rigtigt — for Prokurator-kneb. Jeg skal tage mig vel i Agt for at anvende dette Udtryk paa Flertallets Betænkning; men jeg kan dog ikke negte, at jeg er ude af Stand til at gennemlæse denne Betænkning, uden at det bestandig spørger i Hovedet paa mig, at jeg har læst noget Egnende i disse Underretsprocedurer, idet Spørgsmaal, som synes at være aldeles simple og ligefremme, blive gjorte saa forviklede og vanskelige at hitte Rede i, at man, naar man ikke har dannet sig en Mening derom iforveien, bliver hjøvt fuldstændig i Vilderede dermed. Det ærede Flertal lægger saaledes tilsyneladende ganske overordentlig stor Bægt paa at lære at kjende Regjeringens Mening om, hvorvidt Kjøbenhavns Søbefæstning ikke ogsaa med Nødvendighed medfører en Landbefæstning af Kjøbenhavn. Naar man imidlertid ikke forbauses over, at de samme Mænd, der tiltro sig tilstrækkelig militær Indsigt til at ville tvinge os ind paa en Plan for Kjøbenhavns Befæstning mod Søiden, hvorefter Staden skal forsvares med forskellige Midler, som intetsteds i Verden have været prøvede, og som jeg tror, jeg tør sige, ingen fremragende Militærautoritet anser for at være i Stand til at løse Opgaven, at det samme Flertal, som anser sig for militært sagtyndig nok til at paatage sig det uhyre Ansvar at ville gjøre Fædrelandets Skæbne